

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 maja 1969 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o pracowniczych urlopach wypoczynkowych.

Na podstawie art. 8 pkt 1 i art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza, co następuje:

§ 1. 1. Do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej „urlopem”, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia, pomimo podjęcia nowego zatrudnienia po upływie trzech miesięcy od ustania stosunku pracy, jeżeli:

- 1) pracownik nie mógł podjąć tego zatrudnienia z powodu choroby lub inwalidztwa albo odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, a przyczyny te powstały jeszcze w czasie trwania stosunku pracy, i jeżeli
- 2) pracownik podjął zatrudnienie w ciągu trzech miesięcy od ustania przyczyn, o których mowa w pkt 1.

2. Jeżeli przyczyny, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powstały po ustaniu stosunku pracy, ale przed upływem okresu trzech miesięcy od jego ustania, okres ten ulega przedłużeniu o czas trwania tych przyczyn, gdy trwały one co najmniej 1 miesiąc.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, gdy niemożność podjęcia nowego zatrudnienia wynika wskutek tymczasowego aresztowania pracownika, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone lub zapadł wyrok uniewinniający.

§ 2. Do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do urlopu lub jego wymiar, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia, pomimo podjęcia nowego zatrudnienia po upływie 3 miesięcy od ustania stosunku pracy, jeżeli pracownik w tym terminie nie mógł podjąć zatrudnienia z powodu:

- 1) powołania do zasadniczej, okresowej lub zawodowej służby wojskowej — pod warunkiem, że w terminach określonych w przepisach o szczególnych uprawnieniach żołnierzy lub przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych podejmie zatrudnienie lub zgłosi do organu do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wniosek o skierowanie go do pracy i po skierowaniu go do zakładu pracy podejmie pracę,
- 2) powołania na ćwiczenia lub przeszkolenie wojskowe albo na przeszkolenie na obozie szkoleniowym bądź do innej służby uzasadnionej potrzebami obrony lub interesem Państwa w ramach wojskowego szkolenia poborowych — pod warunkiem, że w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby podejmie zatrudnienie albo zgłosi do organu do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wniosek o skierowanie go do pracy i po skierowaniu go do zakładu pracy podejmie pracę,

§ 3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) zgłoszony w porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego może wyrazić zgodę na wliczenie do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu, okresów poprzedniego zatrudnienia, pomimo przerwy w zatrudnieniu dłuższej niż 3 miesiące, jeżeli przerwa ta została spowodowana szczególnie ważnymi przyczynami.

§ 4. Do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia pracownika, jeżeli na propozycję zakładu pracy, w którym przepracował co najmniej 6 lat, przeszedł bezpośrednio z zatrudnienia do wykonywania pracy nakładczej na rzecz tego zakładu na okres dłuższy niż 3 miesiące, pod warunkiem że w tym czasie był objęty ubezpieczeniem społecznym i bezpośrednio po ustaniu pracy nakładczej podjął ponownie zatrudnienie w tym zakładzie.

§ 5. 1. Po podjęciu zatrudnienia w wypadkach określonych w §§ 1, 3 i 4 pracownik nabywa prawo do urlopu po przepracowaniu jednego roku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w wypadkach, gdy przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 6. 1. Pracownik nie traci prawa do nie wykorzystanego urlopu pomimo rozwiązania stosunku pracy w drodze wypowiedzenia, jeżeli rozwiązał stosunek pracy w tym trybie z powodu:

- 1) naruszenia przez zakład pracy podstawowych obowiązków względem pracownika,
- 2) podjęcia zatrudnienia w miejscu swego zamieszkania lub w pobliżu, pod warunkiem że poprzednio był zatrudniony w innej miejscowości i dojeżdżał do pracy,
- 3) przejścia na emeryturę lub rentę inwalidzką.

2. Do pracownika, który rozwiązał stosunek pracy w drodze wypowiedzenia w wypadkach określonych w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 6 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85).

§ 7. 1. Część urlopu nie wykorzystana z powodu czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą lub z powodu odosobnienia w związku z chorobą zakaźną ulega przesunięciu na okres następujący bezpośrednio po terminie zakończenia urlopu, jeżeli niezdolność ta lub odosobnienie w czasie urlopu trwały nieprzerwanie nie mniej niż 3 dni i nie przekroczyły 7 dni.

2. Na wniosek pracownika należy udzielić mu nie wykorzystanej części urlopu, o której mowa w ust. 1, w terminie późniejszym.

3. W razie niezdolności do pracy lub odosobnienia trwających w czasie urlopu ponad 7 dni, nie wykorzystanej części urlopu:

- 1) wynoszącej nie więcej niż 7 dni — udziela się według zasad określonych w ust. 1 i 2,
- 2) wynoszącej ponad 7 dni — udziela się zgodnie z ogólnymi zasadami ustalania terminów urlopów.

4. W wypadkach, o których mowa w ust. 1—3, pracownik jest obowiązany przesłać zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą w terminach określonych w przepisach o doręczaniu tych zaświadczeń.

§ 8. Przy orzekaniu o czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą pracownika, przebywającego w czasie urlopu w miejscu stałego zamieszkania lub zatrudnienia, stosuje się przepisy dotyczące orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

§ 9. 1. Jeżeli pracownik przebywa w czasie urlopu w kraju poza miejscem stałego zamieszkania lub zatrudnienia, stosuje się przepisy, o których mowa w § 8, ze zmianami wynikającymi z ust. 2 i 3.

2. O czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą pracownika, który w czasie urlopu korzysta ze świadczeń przychodni (ośrodka zdrowia) położonej poza miejscem stałego zamieszkania lub zatrudnienia, orzeka lekarz-kierownik przychodni (ośrodka zdrowia) lub lekarz przez niego upoważniony.

3. Po wyczerpaniu uprawnień do orzekania przez leka-

rza-kierownika przychodni (ośrodka zdrowia) lub lekarza przez niego upoważnionego, o czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą orzeka komisja lekarska.

§ 10. Przy orzekaniu o czasowej niezdolności do pracy wywołanej chorobą pracownika przebywającego w czasie urlopu za granicą stosuje się przepisy dotyczące uznawania niezdolności do pracy z powodu choroby przebytej przez pracownika w czasie przejściowego pobytu za granicą.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz wszystkim ministrom.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

101

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 maja 1969 r.

w sprawie usprawnienia pracy resortów przy wykonywaniu przepisów niektórych rozporządzeń.

W celu uproszczenia i usprawnienia pracy resortów przy wykonywaniu zadań wynikających z niektórych rozporządzeń Rady Ministrów — na podstawie ustaw i dekretów powołanych w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia, Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133), wydanym na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. Nr 20, poz. 119), wprowadza się w § 1 część A następujące zmiany:

- 1) w pkt 2 po wyrazach „systemów płac” dodaje się wyrazy „oraz systemu bodźców materialnego zainteresowania pracowników”;
- 2) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) opracowywanie i opiniowanie w porozumieniu z Ministrem Finansów projektów przepisów dotyczących funduszu zakładowego, funduszu za osiągnięcia ekonomiczne i innych funduszy o podobnym charakterze”;

§ 2. Należące dotychczas do właściwości Ministra Finansów sprawy dotyczące tworzenia, uruchomienia i podziału funduszy zakładowych w przedsiębiorstwach państwowych, wynikające:

- 1) z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 45, poz. 279 z późniejszymi zmianami), wydanego na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), oraz
- 2) innych rozporządzeń Rady Ministrów wydanych na tej samej podstawie prawnej

Przechodzą do zakresu działania Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, działającego w tym zakresie w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185), wydanym na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 39), dekretu z dnia 18 czerwca 1951 r. (Dz. U. Nr 34, poz. 260) i dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. (Dz. U. Nr 16, poz. 59) przepis § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) ustalają liczbę etatów stanowisk wymienionych w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—4, dla których mogą być przyznane szczeble „A” i „B” uposażenia zasadniczego oraz najwyższe dwie stawki dodatku specjalnego przewidziane dla tych stanowisk.”

§ 4. W § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. z 1964 r. Nr 22, poz. 146 i z 1968 r. Nr 16, poz. 101), wydanego na podstawie ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 48), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 wyrazy „o których mowa w ust. 1 pkt 2—5” zastępuje się wyrazami „o których mowa w ust. 1 pkt 3—5”;
- 2) w ust. 4 wyrazy „wykazów (ust. 1 pkt 2—5)” zastępuje się wyrazami „wykazów (ust. 1 pkt 3—5)”, a wyrazy końcowe „wymienionymi w ust. 1 pkt 2—4” zastępuje się wyrazami „wymienionymi w ust. 1 pkt 3 i 4”.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac i innym zainteresowanym ministrom.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz